

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Ewa Przychodzka-Kasperska

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

w obecności oskarżyciela publicznego Jarosława Bernaciaka,

Radosława Radomyskiego

po rozpoznaniu w dniach 4 marca i 19 kwietnia 2016 r. sprawy

1) **T. J.** s. J. i K. z domu S.

ur. (...) w Ł.

obwinionego o to, że: w dniu 03 września 2015 r. o godzinie 12.35 w Ł. na skrzyżowaniu ulic (...) spowodował zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do warunków ruchu panujących na drodze, czym doprowadził do zderzenia się z pojazdem O. (...) o nr rej. (...),

to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.,

2) **M. D.** s. T. i A. z domu W.

ur. (...) w Ł.

obwinionego o to, że: w dniu 03 września 2015r. o godzinie 12.35 w Ł. na skrzyżowaniu ulic (...) spowodował zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem B. o nr rej. (...), czym doprowadził do zderzenia się pojazdów,

to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

o r z e k a

I. obwinionego **T. J.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 1 k.w. z tym, że przyjmuje, iż obwiniony poprzez ustalone zachowanie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a nadto z opisu czynu eliminuje określenie godziny i za ten czyn na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 400 (czteryście) złotych;

- zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty;

II. obwinionego **M. D.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 1 k.w. z tym, że przyjmuje, iż obwiniony poprzez ustalone zachowanie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa

w ruchu drogowym, a nadto z opisu czynu eliminuje określenie godziny i za ten czyn na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 400 (czterysta) złotych;

- zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).^{b)}

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.

^{b)} W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. ³W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9) ^{c)}

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót „k.p.w.” oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 1724/15

UZASADNIENIE

w zakresie sprawy T. J.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 września 2015 r. T. J. poruszał się jako kierujący samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...). Ok. godz. 12.30 jechał zaś ul. (...) w Ł., od strony ul. (...) w kierunku ul. (...). W tym czasie T. J. prowadził pojazd z prędkością ok. 30-40 km/h, także po wjechaniu w rejon ograniczenia prędkości do 30 km/h obowiązujący do pobliskiego skrzyżowania z ul. (...). W tym samym czasie z ul. (...), usytuowanej po lewej stronie zważywszy na tor ruchu T. J. i będącej drogą podporządkowaną, zamierzał wyjechać kierujący samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) M. D., przewożący jako pasażerkę P. S.. Dojeżdżając do ul. (...) zatrzymał swój pojazd, aby ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdom jadącym ul. (...), przy czym wysunął kierowany przez siebie samochód nieznacznie, na ok. 30 cm, na jezdnię ul. (...) powodując konieczność ominięcia go przez bliżej nieokreślony pojazd jadący ul. (...) do strony ul. (...). Niemal bezpośrednio po ominięciu go przez ten pojazd M. D. wjechał na ul. (...) w swoją lewą stronę, z zamiarem jazdy w kierunku ul. (...). Tuż po wjechaniu na swój prawy pas tej jezdni M. D. wyhamował pojazd na jezdni, aby przepuścić pojazd wjeżdżający od strony ul. (...) w drogę wewnętrzną usytuowaną po prawej stronie zważywszy na kierunek ruchu M. D.. W tym właśnie momencie doszło do uderzenia w pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) kierowany przez M. D. przez pojazd marki B. o nr rej. (...) kierowany przez T. J.. Po zderzeniu kierujący zatrzymali kierowane przez siebie pojazdy i przemieścili je usuwając z jezdni, zaś M. D. powiadomił o zdarzeniu miejscową jednostkę Policji. Wkrótce zatem przybyli na miejsce funkcjonariusze KPP w Ł. Ł. Ł. i W. K., którzy wysłuchali relacji obecnych osób. W toku dalszych czynności zabezpieczono zapis zdarzenia na kamerze monitoringu usytuowanej na pobliskim sklepie (...). Przybyli funkcjonariusze Policji stwierdzili winę M. D. uznając, że wyjeżdżał on z drogi podporządkowanej i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu drugiemu z kierujących. Zaproponowali zatem M. D. mandat karny, lecz ten odmówił jego przyjęcia twierdząc, że to T. J. nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze. Kierujący zostali

też poddani badaniom na zawartość alkoholu w organizmie, które dały wynik negatywny. Żaden z uczestników tego zdarzenia drogowego nie odniósł w jego wyniku obrażeń ciała. Uszkodzeniu uległy zaś oba pojazdy – samochód marki B. o nr rej. (...) posiadał uszkodzenia w przedniej części w postaci zarysowania i pęknięć przedniego zderzaka oraz wgniecenie pokrywy silnika, zaś samochód marki O. (...) o nr rej. (...) posiadał uszkodzenia w tylnej części z prawej strony. W tym czasie warunki atmosferyczne były korzystne, zaś w tym rejonie miasta odbywał się wzmożony ruch pojazdów.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy materiałowodowego w postaci wyjaśnień obwinionych T. J. – k. 21 od słów „Dodaję też”, 70-70v i M. D. – k. 17, 70v, zeznań świadków Ł. Ł. – k. 2v-3, 71-71, P. S. – k. 10v, 71v-72, W. K. – k. 73v-74 i A. P. – k. 74, a ponadto dowodów z dokumentów takich jak: Szkic sporządzony przez P. S. – k. 12, Fotografie z nagrania z monitoringu - k. 13, 14, Szkic sporządzony przez M. D. - k. 18 i Płyta z nagraniem - k. 23 oraz na podstawie zapisu z tej płyty, który Sąd odtworzył na rozprawie.

Obwiniony **T. J.** nie przyznawał się do dokonania zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których twierdził, że odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie drogowe ponosi M. D., który wjechał na jego tor ruchu. Składając wyjaśnienia w toku czynności wyjaśniających obwiniony określił prędkość swojego pojazdu na 40 km/h, zaś w wyjaśnieniach składanych na rozprawie stwierdził, że była to prędkość 30, 40 km/h. Po odczytaniu mu poprzednich odmiennych wyjaśnień obwiniony stwierdził, że nie wie dokładnie z jaką prędkością się wówczas poruszał. Określił ją „tak około” (k. 70v). T. J. podnosił nadto, że widoczność czekającego na wjazd na ul. (...) pojazdu marki O. (...) zasłonił mu jadący z naprzeciwka pojazd, który musiał ominąć pojazd kierowany przez M. D., w związku z czym obwiniony nie miał dobrej widoczności. W tym właśnie czasie pojazd marki O. (...) wjechał na jezdnię.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego T. J., podobnie jak wyjaśnienia M. D. przypisującego całą odpowiedzialność za zaistniałą kolizję współobwinionemu, zasługują na wiarę jedynie częściowo. Nie sposób bowiem podzielić zapytywań T. J. i M. D. jakoby całkowitą odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie drogowe ponosił współobwiniony. Uwagę zwraca jednak fakt, iż pomiędzy relacjami obu obwinionych nie zachodzą istotne różnice, a różni je przede wszystkim ocena zaistniałej sytuacji drogowej. Uwagę zwraca też fakt, że poza wyjaśnieniami T. J. i M. D., a także zeznaniami konkubiny drugiego z nich - P. S., Sąd nie dysponował innymi dowodami osobowymi pochodzącymi od osób obecnych przy zdarzeniu. Funkcjonariusze Policji Ł. Ł. i W. K. przybyli na miejsce dopiero po zdarzeniu i jedynie wysłuchali relacji obu kierujących, które ci przedstawiali także przed Sądem. Tym niemniej, zeznania tych świadków – funkcjonariuszy Policji, podobnie jak zeznania prowadzącego następnie czynności wyjaśniające A. P., w ocenie Sądu w pełni zasługują na wiarę, ponieważ świadkowie ci w sposób logiczny i korespondujący ze sobą odnieśli się do swoich obowiązków służbowych. Podnieść jednak należy, iż zeznania tych świadków, podobnie jak wyjaśnienia obwinionych i zeznania P. S., odnoszą się przede wszystkim do oceny zaistniałego zdarzenia drogowego pod kątem odpowiedzialności za jego zaistnienie. W sferze faktów dowody te wykazują zaś znaczącą korespondencją. Odnosnie faktów na wiarę nie zasługują jedynie wyjaśnienia M. D. jakoby po zdarzeniu T. J. miał przyznać, że się „zagapił”, ponieważ nie potwierdziła tego nawet P. S.. Wyjaśnienia te M. D. złożył zatem w ocenie Sądu aby tym bardziej przesunąć odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie drogowe na współobwinionego.

Ponadto, istotnym dowodem pozwalającym na weryfikację prawdziwości twierdzeń każdego z obwinionych odnośnie osoby odpowiedzialnej za zaistnienie kolizji okazał się dowód z zapisu zdarzenia na kamerze monitoringu, który został odtworzony na rozprawie. Z zapisu tego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że w momencie zderzenia pojazd marki O. (...) znajdował się już na jezdni ul. (...) na swoim prawym pasie ruchu, co oddaje także wydruk z k. 14 akt sprawy. Tuż przed wjazdem na drogę podporządkowaną M. D. zatrzymał swój pojazd, aczkolwiek dokonał także jego częściowego wysunięcia na jezdnię ul. (...), aby przepuścić pojazd nadjeżdżający od strony ul. (...), o czym wyjaśniali obaj obwinieni oraz zeznawała P. S.. M. D. określił też, że zatrzymał się wówczas na ul. (...) na odległości 30 cm, co na podstawie zapisu monitoringu uznać należy za wiarygodne. M. D. wyjaśnił, że następnie wjechał na ul. (...) ustawiając się w kierunku ul. (...), przy czym przed wjazdem widział nadjeżdżający pojazd marki B., zaś jego prędkość ocenił na ok. 50-60 km/h. Niewątpliwie zatem M. D. miał możliwość stwierdzenia, że samochód ten

porusza się dość szybko (choć nie sposób uznać, że aż tak przekraczając dopuszczalną w tym rejonie prędkość), a pomimo tego wjechał na ul. (...), będącej drogą z pierwszeństwem przejazdu, co w połączeniu z naruszeniem zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego przez T. J. skutkowało zaistnieniem kolizji. Jeżeli zaś chodzi o zachowania T. J. podnieść zaś w szczególności należy, iż nadjeżdżał on ul. (...) poruszając się w jej rejonie, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 30 km/h, co wynika z zeznań pamiętających tę okoliczność W. K. i A. P., a także jest faktem powszechnie znanym użytkownikom dróg na terenie miasta Ł.. W ten sposób prędkość 30 km/h winna być prędkością maksymalną dla pojazdów poruszających się w tym rejonie, a zależnie od warunków ruchu winna być nawet mniejsza. Ulica (...) w Ł. jest bowiem ulicą, na której odbywa się w ciągu dnia wzmożony ruch pojazdów oraz pieszych, przy czym przejścia dla pieszych znajdują się tam w niewielkich odległościach. Powyższe warunki ruchu nakładają na kierujących pojazdami obowiązek zachowania tym bardziej szczególnej ostrożności i dostosowania prędkości do warunków ruchu. Na podstawie zebranego materiału dowodowego, a w szczególności zważywszy na fakt, że nie zachowały się żadne ślady materialne zdarzenia w postaci śladów na jezdni, nie sposób dokładnie określić prędkości z jaką poruszał się przed zderzeniem T. J.. Uwagę zwraca jednak fakt, iż sam obwiniony w pierwszych wyjaśnieniach określił swoją prędkość na 40 km/h, a dopiero na rozprawie, występując z obrońcą, próbował ją zaniżyć, przy czym nie wykluczał, że mogła to być także prędkość 40 km/h. Odnosząc się do tych rozbieżności T. J. wyjaśnił, że nie pamięta z jaką prędkością się poruszał i określa ją w przybliżeniu. Już zatem na tej podstawie uzasadniony jest wniosek, że T. J. przekroczył administracyjnie dozwoloną prędkość, aczkolwiek brak jest podstaw do stwierdzenia, że była ona wyższa niż 40 km/h. Potwierdza to również zapis z monitoringu, na którym widać poruszający się pojazd marki B.. Jakkolwiek nie sposób porównać jego prędkości do prędkości innych widocznych wówczas na nagraniu pojazdów, które dopiero włączały się do ruchu wyjeżdżając z ul. (...), to stwierdzić należy, iż możliwa jest weryfikacja tej prędkości poprzez porównanie do odbywającego się na ul. (...) ruchu pieszych. Na tej podstawie widać wyraźnie, że samochód kierowany przez T. J. porusza się z prędkością znacznie wyższą. Zaznaczenia wymaga też fakt, że zapis monitoringu potwierdził i tak udowodnioną dowodami osobowymi okoliczność, że tuż przed włączeniem się do ruchu na ul. (...) pojazd marki O. (...) nieznacznie wjechał na tę ulicę i się zatrzymał przepuszczając inny pojazd. Okoliczności tej nie sposób jednak uznać za korzystną dla T. J., a wręcz przeciwnie. Widząc bowiem, że jadący z naprzeciwka pojazd omija przeszkodę i nawet wjeżdża nieznacznie na jego pas ruchu, obwiniony winien był tym bardziej wykazać czujność, a przede wszystkim zmniejszyć prędkość, przewidując sytuację stwarzającą potencjalne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Następnie pojazd kierowany przez M. D. wjechał na jezdnię ul. (...) w następstwie błędnej oceny sytuacji, że może bezpiecznie dokonać tego manewru, co oczywiście stanowiło nieprawidłowość jak wykazano powyżej. Ten nieprawidłowy manewr zbiegł się z naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez nadjeżdżającego ul. (...) jako kierującego pojazdem marki B., który nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, a nawet przekroczył administracyjnie dopuszczalną prędkość. Zaznaczenia wymaga też fakt, że okoliczności korzystnej dla T. J. nie tworzy też fakt, że pojazd marki O. (...) tuż po włączeniu się do ruchu na ul. (...) wyhamował, aby przepuścić inny pojazd, ponieważ M. D. zachował się w tym wypadku prawidłowo dostosowując się do warunków ruchu na jezdni, którą się poruszał. Widząc tak wzmożony ruch pojazdów, zwłaszcza w sytuacji bliskiej odległości od miejsca zdarzenia ulicy (...), będącej główną ulicą miasta, przy wyjeździe na którą zwykle czekają liczne pojazdy, T. J. tym bardziej winien był zachować ostrożność. Ponadto za nieistotne dla odpowiedzialności T. J. uznać należy, czy pojazd marki O. (...) w momencie zderzenia znajdował się na jezdni ul. (...) idealnie równoległe do jej krawędzi, czy też jeszcze pod lekkim skosem. Istotne jest bowiem jedynie, że niewątpliwie w tym czasie samochód marki O. (...) zdążył się już włączyć do ruchu na ul. (...).

Podnieść nadto należy, iż oceny prawne zaistniałego zdarzenia dokonywane uprzednio przez funkcjonariuszy Policji Ł. Ł. i W. K., a następnie przez A. P., nie mają znaczenia dla decyzji Sądu, który samodzielnie ustala stan faktyczny i rozstrzyga zagadnienia prawne.

Za okoliczność istotną dla ustalenia sprawy nie sposób też uznać mającej miejsce po zdarzeniu sytuacji, kiedy to M. D. udał się do ojca T. J., aby zakończyć zdarzenie bez udziału organów procesowych, o czym zgodnie wyjaśniali obwinieni i zeznawała P. S.. Jak bowiem zeznała świadek, powyższe zachowanie M. D. wynikało wyłącznie z przyczyn praktycznych wobec pobytu jej oraz obwinionego zagranicą i trudności w stawiennictwie, co zresztą faktycznie w toku postępowania miało miejsce. Powyższe tłumaczenie uznać zatem należy za wiarygodne.

Opierając się zatem na przedstawionych dowodach i rozważaniach **Sąd uznał obwinionego** T. J., podobnie jak i M. D. **za winnego** tego, że w dniu 3 września 2015 r. w Ł. jadąc jako kierujący samochodem o ustalonych numerach rejestracyjnych, poprzez przypisane mu naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym – niedostosowanie prędkości do warunków panujących na drodze, doprowadził do zderzenia z drugim z pojazdów, to jest dokonania wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Zgodnie zaś z treścią art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602 z późn. zm.) kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu, co odnieść należy do M. D.. Z kolei zgodnie z art. 19 ust. 1 wskazanej ustawy kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. Jak też wskazano w art. 19 ust. 2 pkt 3 teże ustawy, kierujący pojazdem jest obowiązany utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu. Unormowania te odnoszą się zaś dokładnie do zachowania T. J.. Zaznaczyć też należy, iż obwiniony T. J. jest osobą dorosłą, funkcjonującą w społeczeństwie i posiadającą prawo jazdy odpowiedniej kategorii, co przekonuje o jego zdatości do ponoszenia winy, a nadto o możliwości wymagania od niego znajomości powyższych regulacji. Z opisu czynu, podobnie jak w wypadku czynu M. D., Sąd wyeliminował jedynie określenie godziny wykroczeń, gdyż wskazana w zarzutach była czasem udania się na miejsce funkcjonariuszy Policji. Ponadto, Sąd poprawił zarzuty redakcyjnie, gdyż zawarte w nich było oczywiście błędnie określenie, że obwinieni spowodowali zagrożenia, a nie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Podnieść należy, iż w ocenie Sądu stopień winy każdego z obwinionych kształtuje się na porównywalnym poziomie.

Wymierzając karę obwinionemu T. J. Sąd jako okoliczności obciążające uwzględnił dopuszczenie się przez obwinionego tego czynu na drodze dość istotnej z punktu widzenia komunikacji na terenie miasta, na której z tego powodu odbywa się nasilony ruch pojazdów i pieszych. Obwiniony był nadto karany za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. Okolicznościami łagodzącymi były zaś młody wiek obwinionego i brak działań mogących utrudnić prawidłowy tok prowadzonego przeciwko nim postępowania.

Wyważając powyższe okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu T. J. za ten czyn karę grzywny w kwocie 400 złotych uznając, iż nie jest to wielkość wygórowana zważywszy na istniejące okoliczności obciążające, a przy tym w sytuacji ekonomicznej obwinionego, który pozostaje na utrzymaniu rodziców, będzie dla niego istotną dolegliwością. Zaznaczyć jednak należy, iż T. J. jest osobą młodą i zdolną do pracy, a zatem mógłby też sam ponosić konsekwencje majątkowe swojego czynu.

Tak ukształtowane orzeczenie o karze jest zatem w ocenie Sądu adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu T. J.. Uwzględnia też cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma spełnić względem obwinionego, a także cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania (art. 33 § 1 k.w.).

Ponownie mając na uwadze względy związane z obecną sytuacją majątkową i bytową obwinionego T. J., Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia go od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania i na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. zasądził je na rzecz Skarbu Państwa w pełnej wysokości ustalonej na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118 poz. 1269), a także na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983 r. poz. 223 ze zm.).

Końcowo podnieść należy, iż wobec złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku jedynie przez obrońcę obwinionego T. J. Sąd sporządził uzasadnienie jedynie w zakresie jego sprawy, odnosząc się do sprawy M. D. wyłącznie odnośnie niezbędnych dla sporządzenia niniejszego uzasadnienia zagadnień.

Mając zatem powyższe na względzie Sąd odnośnie obwinionego T. J. orzekł, jak w wyroku.

SSR Ewa Przychodzka-Kasperska